

Filozof de ocazie

El aforisme-avea motiv,
Să scrie, e al lor adept
C-atâta este de naiv,
Încât se crede înțelept!

Bântuiți oriunde

În vechi castel când cad stihii,
Observi că bântuie stafii
Precum în lumea noastră e,
Când vipuri ies pe post TV...

Până și...

De modă-n traiul cel diurn,
Nu scapă nimeni, cert vă zic:
Al naibii, până și Saturn
Și-a pus inele la buric.

La concurență cu primăvara

Pământ fertil ce ne priește,
Un dar divin primit din cer
Sămânța-n pântec încolțește,
Și când afară este ger!

Vine toamna...

Cad frunze galbene plutind,
Iar vântul doine triste zice
Tot învârtindu-le cu jind...
Se lasă bruma pe burice.

Completare

Formează-un cuplu-adevărat
Și potriveala e nativă:
Că soțul este decorat,
Iar soața e decorativă.

Simbol vestimentar

De-i iarnă, toamnă, primăvară,
Carâmbii ei mă înfioară
Femeia e, când n-are cismă,
Ca șeful fără de carismă.

Deformație profesională

Ca avocat urmat-a dreptul,
Da-n cap îi umblă gânduri rele
Din care-a rezultat conceptul,
Că are drept la toate cele.

Tentație

În vechiul burg medieval,
M-aș duce ca purtat de-un val
Să fac prin casne,/ stoicism/,
O cură de cavalerism.

Intervenții productive

Dorind elevii să-i asculte,
Profesorul schimbase tonul:
Probleme grele, foarte multe,
Le rezolvase telefonul.

„Distracție” scumpă

De-ar avea bogatul vrere,
/La dușmani a fi pe plac/,
O să-l coste o avere,
Spre a deveni sărac.

Proporții diferite

Blestem e-n trupul tău de humă:
/Cuprins de-o viață tumultoasă/,
Plăcerea este doar o glumă,
Necazu-i treabă serioasă.

„Descoperirea”

Marinică Adameșteanu, muncise o viață întreagă pe tărâmul literelor...Scrisese o mulțime de cărți, activase în mai multe cenacluri literare, se dedicase acestei nobile ocupații, care punea la loc de cinste cultura națională. De aceea, plecarea sa dintre cei vii, a produs un imens gol printre vecini, colegii de cenaclu și mai ales rude...Acum, ceasul despărțirii de cei vii sosise, el urmând a coborî în glie, alături de mai marii creatori și de mult prețuiții înaintași ai străbunei glii... Lângă locul de veci, îndurerăți și plini de recunoștință, colegii și rudele defunctului așteptau tragicul moment al despărțirii definitive și irevocabile...

Dar, tocmai când cioclii puseseră capacul pe sicriu și se pregăteau să-l bată în cuie, pe alea cimitirului se iviră în goană trei domni în ținută impecabilă, care se apropiară de sicriu.

-Domnule, se adresă unul din ei fiului răposatului, eu sunt președintele Uniunii Scriitorilor, dânsul cel mai de seamă critic literar, iar dumnealui, este directorul celei mai mari edituri din țară. Vă rugăm să ne iertați, dar venim direct de la gară și am vrea să-l vedem pe răposat înainte de a pleca definitiv la locuința sa de veci. Vă rugăm să ridicați capacul...

Cioclii se conformară de îndată.

-Tată, șopti fiul la urechea maestrului, uite cine a venit! De acum poți să dormi liniștit, că în sfârșit, ai fost descoperit de cei mai mari oameni ai literelor mioritice, de acum îți vei realiza consacrarea de clasic al literaturii...

Mortul se luminează la față, iar sufletul său, care cu siguranță că plutea pe aproape, așa cum se zice după toate canoanele, simți o satisfacție imensă, ce răsplătea anii îndelungați de suferință literară, când fusese total ignorat de confrăți și de critici. Muzica primi pe loc ordinul să intoneze Oda Bucuriei de Beethoven, spre a cinsti sărbătorirea celei mai fericite înmormântări de care avusese parte țintirimul.

Întrucât cei trei dădeau semne că vor să plece în grabă, fiul îi invită la pomana ce urma să aibă loc la cel mai select restaurant al urbei, în timp ce maestrul era coborât în criptă, în acordurile Odei Bucuriei.

-Domnul meu, se scuză editorul, am merge cu mare plăcere, dar trebuie să participăm la îngropăciunea și deschiderea testamentului unchiului meu, Rafael Adameșteanu, fost mare proprietar de fabrici și moșii, care va fi și el înhumat pe undeva, pe aici... De aceea, când am văzut scris numele de Adameșteanu, v-am rugat să-l descoperiți ridicând capacul spre a ne convinge că este el. Acum plecăm mai departe să îl găsim, căci, din fericire, majoritatea proprietăților i-au fost retrocedate și precum intuși, nu puteam lipsi de la funeralii...De aceea, am venit împreună cu prietenii mei, spre a sărbători evenimentul. Cât privește pomana, adevărata pomană va fi la deschiderea testamentului, care sper că mă va satisface...

Tânărul, se gândi o clipă și replică:

-Vă înțeleg, domnilor și vă mulțumesc din suflet că ați reușit să-i faceți tatălui meu cea mai mare bucurie, „descoperindu-l”, măcar acuma după ce nu mai este printre noi...

Cei trei se depărtară în grabă, fără a realiza că participaseră la înmormântarea unui mare maestru al literelor...

Festivalul de umor

Vestea că în urbe va avea loc un festival de umor, se răspândise cu repeziciune, și aceasta, din două motive: mai întâi că un astfel de eveniment nu mai avusese loc pe aceste meleaguri și apoi, mai important decât orice, intrarea la spectacol era gratuită. Nu era deci de mirare că în ziua cu pricina se formase o mare îmbulzeală. Toți bancagii târgului, amatorii de glume deocheate, în special cu tente erotice, se aflau în primele rânduri. În valul doi, se număra tineretul, curios să vadă cam cum se prezintă un astfel de festival, iar mai la urmă, câțiva degustători de umor sănătos și elevat, care sperau să afle printre piesele accesibile plebei de orice fel și ceva mesaje spirituale și transfigurări în umor ale cercului politic de pretutindeni, începând cu ziarele și terminând cu guvernul și parlamentul.

Spectacolul, structurat în general pe epigrame, începu cu un vacarm infernal, vociferări și fluierături, ca la un meci de fotbal, fiecare poantă pe care gălăgioșii o înțelegeau, stârnind delir, iar cele ce nu puteau fi înțelese, fiind peste capacitatea spirituală de percepere a ideilor, erau întâmpinate cu proteste.

În aceste condiții, în sala de spectacole, își făcură apariția „mascații”, care încercară să tempereze entuziasmul deocheat al unor spectatori.

Rând pe rând fuseseră scoși afară din sală, toți cei care vociferau și râdeau cu gura până la urechi. Scăpaseră neevacuați, doar cei care reușiseră să scoată doar un zâmbet la receptarea celor rostite pe scenă, ori cei care râseseră pe înfundate, fără a se exterioriza. Nu scăpaseră nici acei care, deși nu râseseră zgomotos, își ștergeau lacrimile prelinse pe obraji ca niște pâraiașe, semn că în sinea lor râseseră cu hohote.

În foaiere se adunase o mulțime de spectatori revoltați, care nu pricepeau de ce fuseseră scoși din sală... În fine, directorul festivalului se prezentă în fața lor și rosti următoarele:

- Doamnelor și Domnilor, umorul este o chestiune extrem de serioasă. Iar Domniile Voastre nu ați venit aici la circ să râdeți de niscaiva clovni, ori măscărici, nu ați văzut pe nimeni cu fundul gol, ori îmbrăcat caraghios. Cei care au citit din creațiile lor, de înaltă spiritualitate cum cred ei, dar și noi, au dorit doar să vă producă o încântare sufletească, o mângâiere a eului fiecăruia dintre dumneavoastră... În aceste condiții, organizatorii sunt de acord să reveniți în sală, dar numai după ce vă luați în serios rolul de degustători spirituali ai creațiilor literare...

-Are dreptate, domnul director! interveni un spectator. Umorul este o treabă extrem de serioasă. Dumneavoastră când priviți la televizor, tot felul de interviuri, dar mai ales, ședințele din parlament, toate pline de umor involuntar, ori umor de situație, deși ar fi pe deplin justificat, bateți din picioare, râdeți cu hohote? Nicidecum! Și umor mai autentic decât acela, credeți că există în țara aceasta?